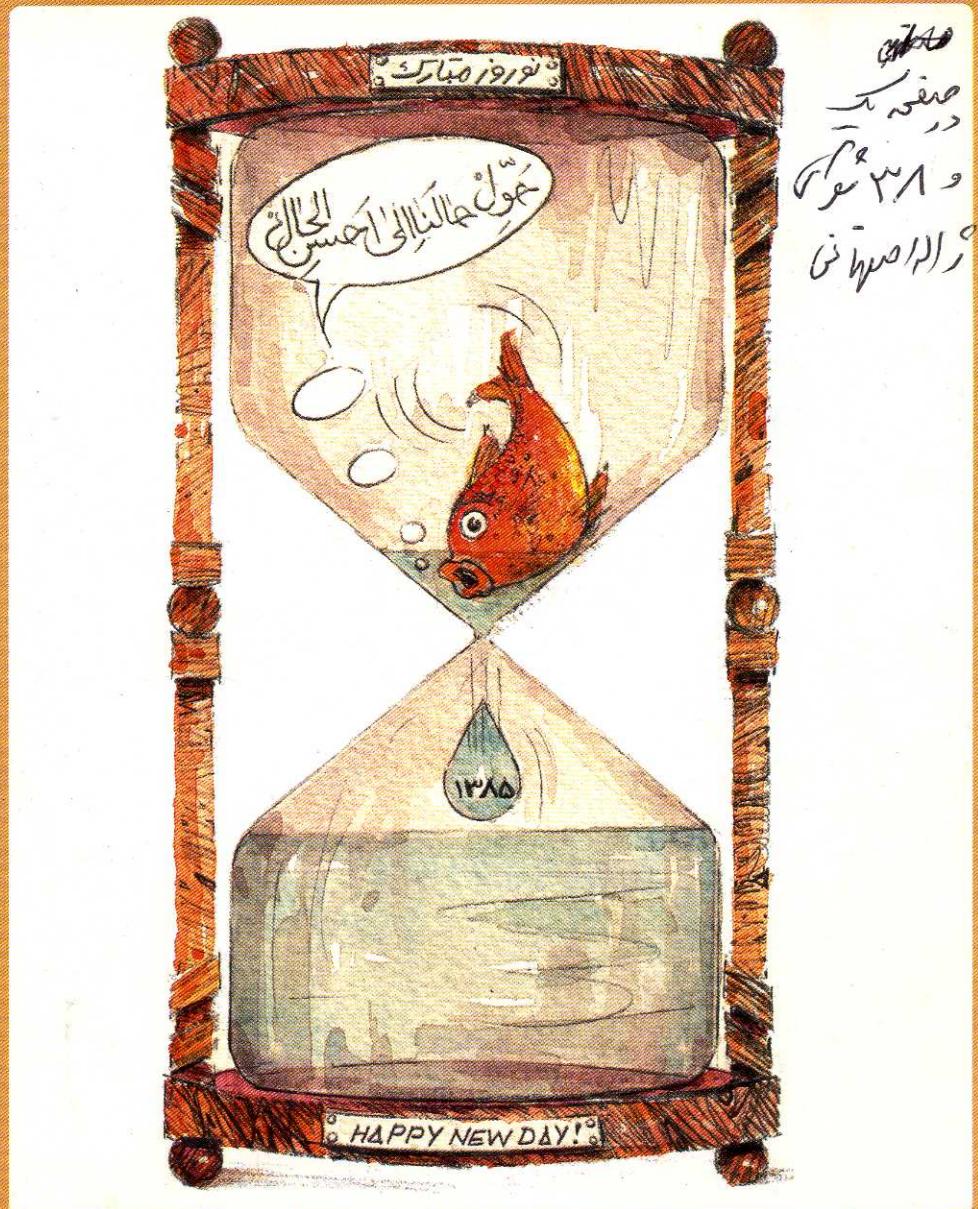

۱۱۸-۱۱۹

۱۹

طرح دیگری از نوروز برای این سالهای بی نوروز

kaweh کوه

Kaweh

Postfach 750179 · 81331 München · DEUTSCHLAND

اشاره:

طرح استاد آفری برای شماره‌ی نوروز کاوه که می‌بایست با طرح هنرمند گرامی و ارجمندان زمان زمانی در پشت و روی جلد نوروزی بیاید در پستخانه گم شده بود، همانند نوروزهای ما در این سالهای سیاه!...

از استاد خواستیم ما را بی نصب نگذارند و بار دیگر چشمان ما را به آنچه پرداخته اند، روشن سازند. چه زیان دارد که این شماره را نیز با طرح نوروزی استاد و شعر زیبا و رسای ژاله‌ی عزیزمان زینت بخشیم و به عاملان تیاهی و سیاهی ایران بگوئیم:

توانی آنکه فضارا ز دود تیر گنسی
ولیک عرضه نداری که آفتاب شوی

شورای نویسندهان

یاد باد آن همه شکوفایی!

آبشاران دامن البرز
صبح مازندران،
شب شیراز.
کاشن اصفهان نصف جهان،
يا جهان شد ز اصفهان آغاز؟

می زند جار، روح سبز بهار
 بشکنند آن درخت را،
 که دگر در خور شکفتن نیست.
 از بهاران زمین شده بیدار
 چشم بگشای، وقت خفتن نیست

روح سبز بهار

ژاله اصفهانی
از کدامین ستاره پیک بهار،
به زمین آمده چنین گلبار؟
که در دشت و باغ و صحرارا،
از شکوفه ستاره باران کرد؟
وز درختان ارغوان افروخت،
مشعل سرخ بر سر کهسار.

چو طبیعت ز نو جوانه کند،
مرغ رنگین آرزومندی،
نغمه خوان در دل آشیانه کند.
یاد دیدارهای پار و دیار
دل و جان را پر از ترانه کند...

کار نبوده است تا زیر پای او را خالی کند، خود را از مهلکه رهانده است. در اندیشه‌ی خلا
چنین «نستی» باید بود.

از موضع یک فرد عادی که به هر روی از تجربه‌ی بیش از شصت سال زندگی در کوه
پس کوچه‌های سیاست بی بهره نیست، هر چند به تکرار است ولی ناگزیر، عقیده‌ی خود
بر این زمینه باز می‌گوییم که در این مراحل حساسی که مسئله‌ی نه فقط آرمان‌ها
از ادیخواهانه (ولی فرو مانده) بلکه حیات ملی ما مطرح است، انتظار به «رحمت از
بهتران» که شاهدیم چگونه خود تا گردن در مردانگی خود ساخته دست و پا می‌زنند و نیز
بستن به افسانه‌هایی از این دست که «ایران» «ققوسی است فنا ناپذیر» – گرھی از کارهای
بسته ما نخواهد گشود و این سهل است گرھه‌ها بر گرھه‌ها خواهد نشاند. سر انجام باید بر
اصل که حاصل تجربه‌ی تمامی ملت‌های موفق جهان است، ایمان بیاوریم که آنکه
دمکراسی و ماندگاری در خاندان جهانی، نیازمند هزینه گذاری مردمانی است که
برخورداری از این نعمت‌های گران چشم دارند.

آری، به باور من حیات و هستی ما هنوز ریشه‌هایی دارند و از آبی لب تر می‌کنند
واقعیتی است که: تاریخه در آب است امید ثمری هست.

برنجه

زاله اصفهانی

صفر

شما صفرید.

صفر هیچ در هیچ
که صفر بی رقیب گر صد هزارست،
ز یک کمتر بود،
زین روی خوار است

رخصم

رقم!

ای معنی صفران کجا ی
جهاد و جنبش و ایمان کجا ی
که قومی راز رخوت وارهانی
بر افروزی چراغ قهرمانی.